

El capitalisme sempre ha reservat a la dona un lloc secundari en el món productiu, prioritzant la tasca reproductiva. Però quan ho ha necessitat se n'ha aprofitat (revolució industrial, guerres mundials,...) i després se n'ha desfet: com un exèrcit de mà d'obra de reserva. El paper de l'església era beneir aquesta condició de la dona.

Amb la incorporació de la dona al mercat laboral en forma decidida des dels 60, li queden els llocs de treball amb sous secundaris ("complementaris") respecte els dels treballadors. Com el tèxtil, per exemple. Ni això, ni cap dels plantejaments de fons del capitalisme han canviat.

Així la bretxa salarial a Espanya arriba al 24% (publicada el 2015 amb dades del 2013), la més alta dels últims sis anys (veure gràfic) de manera que **les dones haurien de treballar 88 dies més que els homes per cobrar el mateix**.

Es només la punta de l'iceberg de la marginació de la dona treballadora i això explica que estigui més tocada per la pobresa (12% més que els homes) tant entre els que tenen feina (un de cada quatre pobres a l'estat en té) com dels que no (a causa d'una major incidència de l'atur o pel frapant panorama de les pensions). Fins i tot, a les franges d'edat d'entre 25 a 40 anys on es concentra el major nombre de dones universitàries -que supera el dels homes- són elles també les que pateixen més l'atur. Ja no és només la diferència salarial per un mateix lloc de feina (com fa 30 anys la lluita de la Magnetti Marelli), sinó que amb les reformes laborals que facilitaven les subcontractacions i externalitzacions i la "flexibilització" dels contractes, i l'aprofundiment amb la crisi, avui **la precarietat té rostre de dona**. Analitzem algunes de les raons per embastar propostes de lluita.

La precarietat te rostre de dona, la lluita també!

1. La bretxa de gènere

És la diferència entre els ingressos mitjans anuals entre les dones i homes. Es tenen en compte tres tipus de desavantatges que enfronten les dones:

- ingressos per hora més baixos (sigui per subcontractacions, sigui a través de tenir majoria en sectors feminitzats ja de per sí, amb remuneracions més baixes);
- treballar menys hores de treball remunerat
- taxes d'ocupació més baixes, no només per interrupcions degudes a cura de fills o familiars, sinó agreujades durant la crisi perquè entre el 2008 i el 2013, la taxa d'atur femení s'ha duplicat (del 13,04% al 26,67%, el segon índex més alt de la UE)

Es deu fonamentalment al fet que les dones es concentren en els trams de salaris més baixos ". De fet, el 67% (dos de cada tres) dels prop de dos milions de treballadors que perceben salaris iguals o per sota del Salari Mínim Interprofessional, són dones i "la presència de les dones va disminuint segons s'incrementen els salaris".

Entre les dades presentades, s'observa la concentració de treball femení en determinats sectors, sobretot en aquells amb els salaris més baixos dels que alguns tenen una bretxa salarial molt acusada com el sector serveis amb un 35,19%, el d'activitats administratives amb un 33%, els científics amb un 30,73% o el sector sanitari, que té un milió d'assalariades, amb un 29,48%.

A més, la bretxa salarial augmenta a mesura que augmenta l'edat de les treballadores. A partir dels 30 anys, no deixa de créixer fins a l'edat de jubilació, una bretxa salarial del present que tindrà conseqüències en les pensions del futur.

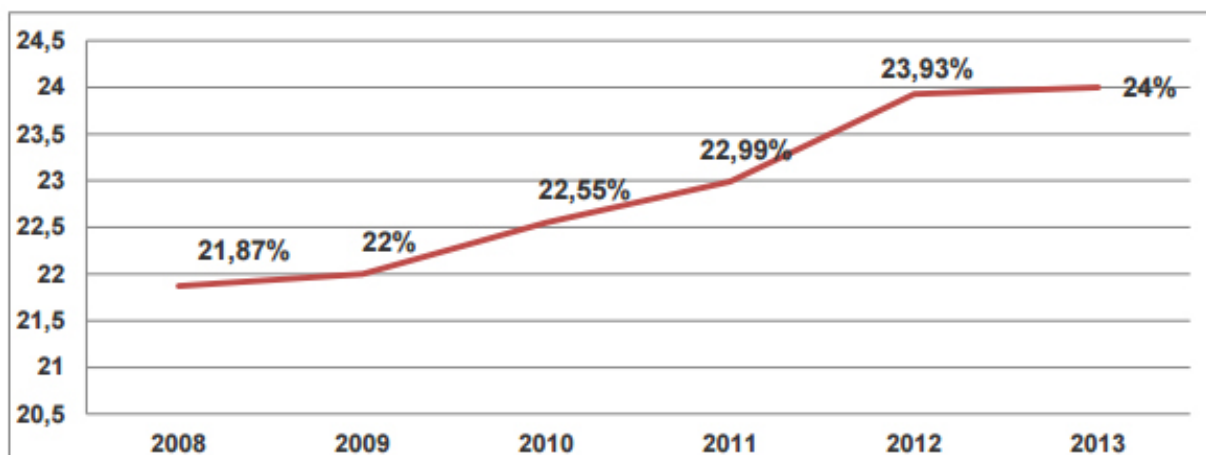
La lluita per pensions dignes és tasca de totes!

Les evidents diferències que s'aprecien en l'ocupació i atur femenins, també s'estenen a l'àmbit de les pensions. La bretxa de gènere arriba al 38%: la pensió mitjana dels homes va ser el 2014 de 1.067 euros i la de les dones 659, per sota el SMI i en obert risc de pobresa. A més sobre la xifra total de jubilacions, els homes són receptors del 63% davant del 37% de les dones, i aquest descens percentual de dones que reben jubilació es fa més acusat a partir del tram superior de 1.000 a 1.100 euros (on mentre els homes representen entre un 81-90% de les pensions, les dones són receptors al voltant d'un 10-19%, segons es va incrementant la quantia de la pensió).

Un cop més, la contractació a temps parcial, tan majoritària entre les dones avui, i l'abandonament del mercat laboral per qüestions familiars o ara forçades per la crisi, retallen el dret a jubilació, ja que el sistema de càlcul dels períodes de cotització aboca a la majoria de les treballadores a temps parcial (73% de dones) a pensions contributives de menor quantia.

Brecha salarial en salaris medios brutos anuales en España 2008-2013

Fuente: Secretaría de Igualdad UGT, a partir de datos de la Encuesta Anual Estructura Salarial (EAES) y Encuesta Estructura Salarial EES- INE

2. Enfrontar una de les xacres més grans: les subcontractes de servei.

Aquestes eternitzen la precarietat amb un cercle infernal de reducció de sous i condicions a cada nou concurs on les empreses "abarateixen costos" per a ser més "competitives" (telemàrqueting, hosteleria, neteja...).

Per això cal lluitar per acabar amb les subcontractes començant per les considerades "essencials", ja que teòricament una empresa no podria externalitzar cap servei que és propi de la seva tasca

a. I en primer lloc **les de serveis essencials del sector públic:** remunicipalització (com ara exigeix la Plataforma Municipalitzem de Barcelona que semblaria haver aconseguit la remunicipalització de les bressols externalitzades, i previsions de remunicipalització dels serveis de SARA i FIES), renacionalització (com ara el 112, que quan hi ha vaga, la pròpia Generalitat considera essencial), etc... Cal a més aconseguir que **totes les externalitzacions que fan a serveis socials tinguin aquest caràcter d'essencial, i per tant propi de l'Administració** (ho desenvoluparem més en l'apartat de treballs de cures) **Absorció de les treballadores en les plantilles públiques.**

b. Mentre no hagin retornat a mans públiques les altres subcontractes: **exigència en els plecs de condicions d'oferir a les seves treballadores el sou i condicions que tenen les del sector públic**, encara que estiguin per sobre conveni.

c. Exigir la legislació que impedeixi que cap empresa pugui externalitzar els seus serveis essencials: llum, gas,... no poden tenir subcontractes per atendre averies o incidències que Treball qualifica de serveis essencials quan hi ha vaga decretant mínims del 100%, i les empreses apliquen en defensa de la vida i la seguretat. Si són essencials, són responsabilitat de l'empresa matriu, són places estructurals i per tant la plantilla ha de ser una i no mercadejar amb les necessitats vitals de la gent.

ORDRE TSF/ /2016, de 3 de maig, per la qual es garanteix el servei d'atenció telefònica d'urgències i d'emergències que presten a la població les empreses regulades pel Conveni col·lectiu del sector de *contact center* (centre d'atenció multicanal). ... serveis mínims següents: el 100% del personal per poder atendre les comunicacions telefòniques de tot tipus d'urgències i emergències com les sanitàries, d'ordre públic, de violència de gènere, de protecció civil, de bombers, de salvament marítim, d'averies de gas, aigua i electricitat, de informació de trànsit i altres d'anàlogues.

TERCERO.- Tal y cómo se establece en el art.2, esta parte tiene la intención de intentar consensuar con el Comité de Huelga, el establecimiento de servicios mínimos para los Servicios de Emergencias y averías que se prestan en Atento Teleservicios España, y realiza la siguiente propuesta:

- 100% en los Servicios Gas Natural, EON-VIESGO y ENDESA
- En el Servicio 112 en el turno de mañana existiendo la necesidad de 20 agentes y 1 Coordinador, están programados 26 agentes y 2 coordinadores, por lo que esta parte entregaría sólo cartas en el turno de mañana a 20 agentes y 1 coordinador. Podría no entregar cartas a 4 agentes de Reus y 2 de Barcelona.

Ordre de mínims de la Generalitat del 100% a sectors essencials que, com es veu a l'ordre i a la proposta d'Atento, fa tant a externalitzacions de serveis de la pròpia administració com a grans empreses privades.

Els convenis escombraria

Dins d'això ha fet molt de mal la negociació dels sindicats majoritaris de convenis escombraria que parteixen ja de les condicions precàries de sectors desestructurats com el telemàrqueting, lleure o acció social amb infants, joves, famílies i d'altres en situació de risc, totes elles tasques fortament feminitzades: ja no es partia dels sous i condicions de l'empresa mare (Telefónica en un cas, Administracions públiques en els altres) sinó de la mitjana a la baixa del nou sector regulat de forma dispersa en diferents convenis.

Va ser el cas del I conveni de telemàrqueting que van signar CCOO i UGT. Des de 1996 només fins a 2003, el telemàrqueting va quintuplicar el seu volum de negoci, amb un creixement del 30% anual. Externalitzen aquest servei especialment grans empreses i administracions, ja que el 45% de les empreses clients facturaven en aquell any més de 45 milions d'euros a l'any. Quan es signa el primer conveni a 1999, hi havia més de 70.000 professionals. Aquest ja neix amb l'abismal diferència salarial de les treballadores de telemàrqueting respecte l'empresa matriu per a la qual treballen, que en alguns casos arriba a ser del 60% i amb l'articulat que permet que la següent empresa subcontractada que guanya la licitació o concurs no està obligada a contractar a les treballadores acomiadades per l'empresa anterior que feia el servei (subrogació). L'espiral de rebaixa de condicions és il·limitada, ja que per a guanyar un concurs cal ser "competitiu", o sigui més barat que l'anterior..

Aquí cal aprendre de la recent lluita de les treballadores d'Eulen que van estar més d'un mes en vaga indefinida davant l'ERO presentat per Eulen a 360 treballadores perquè la nova licitació d'Endesa l'havia guanyat Atento (Veure suplement de Lluita Internacionalista sobre la vaga). Es van aconseguir 27 dies per any treballat, però les companyes que van passar a Atento no van mantenir les mateixes condicions –entre elles l'antiguitat, perquè no era subrogació- i avui són acomiadades d'Atento, després d'ensenyar a d'altres noves amb encara pitjors condicions, en un rosari d'acomiadaments súper barats amb tot just quatre mesos d'antiguitat.

Ara es negocia el 4rt Conveni, on la patronal encara empitjora més les condicions. Cal fer-hi front, i no signar a qualsevol preu!!

3. Ni contractes a temps parcial ni bretxa entre convenis per gènere!

Cap més rebaixa contractual “justificada” sota el parany dels atributs que la societat patriarcal considera ens són propis.

a. Els contractes a temps parcial sota el paradigma de la “Flexibilitat per a poder conciliar amb la vida familiar” donen per suposada la idea reaccionària que ens és propi el treball domèstic i de cura. Cosa que es reforçava amb l’argument que era per “facilitar la incorporació de la dona al món del treball”. La Reforma Laboral d’Aznar del 2001 ja va eliminar alguna limitació anterior però el que li dona l’empenta definitiva generalitzant-la va ser la del 2012 de Rajoy, les dues del PP. Com darrera la reducció hi ha una reducció salarial significativa de sous ja de per sí baixos, era el mecanisme que ha portat als *minijobs*, on també el perfil és el de dones o/i joves: les xifres estatals superen les de la resta d’Europa, i es converteixen en la **base de la pobresa entre les qui tenen feina perquè ve a sumar-se a feines subcontractades en què les empreses ja mantenen convenis baixos per tal de ser “competitives” quan surten un concurs.**

A l’estat espanyol l’any 2014, el 61,8% de les dones al·legava que treballaven a temps parcial perquè no trobaven una feina de jornada completa i només un 13,5% deia fer-ho per la cura de nens o adults malalts, incapacitats o gent gran (veure gràfic). A més la dinàmica de la gent que no vol el temps parcial ha crescut 8 punts en només 4 anys.

Màxima expressió de “flexibilització” per treballar barat i a la vegada fer les feines domèstiques i de cura és el retrocés històric al treball des de casa: el teletreball, introduït a la Reforma Laboral del 2001. Segons les seves xifres, aquest incrementa un 15% la productivitat perquè fa que la treballadora dediqui un 11% d’hores a la feina, i ja el 22% de les empreses l’utilitza: segons el nostre punt de vista, és una volta de rosca més per extreure plusvàlua del treball d’homes i dones que a més dificulta a l’extrem la possibilitat d’organitzar la lluita per defensar els nostres drets.

Per això:

a.1) Cap contracte a temps parcial. Repartiment de la feina entre els i les treballadores per a reduir

la jornada sense reduir el sou, cosa que permetria que home i dona “concilïessin” la vida familiar.

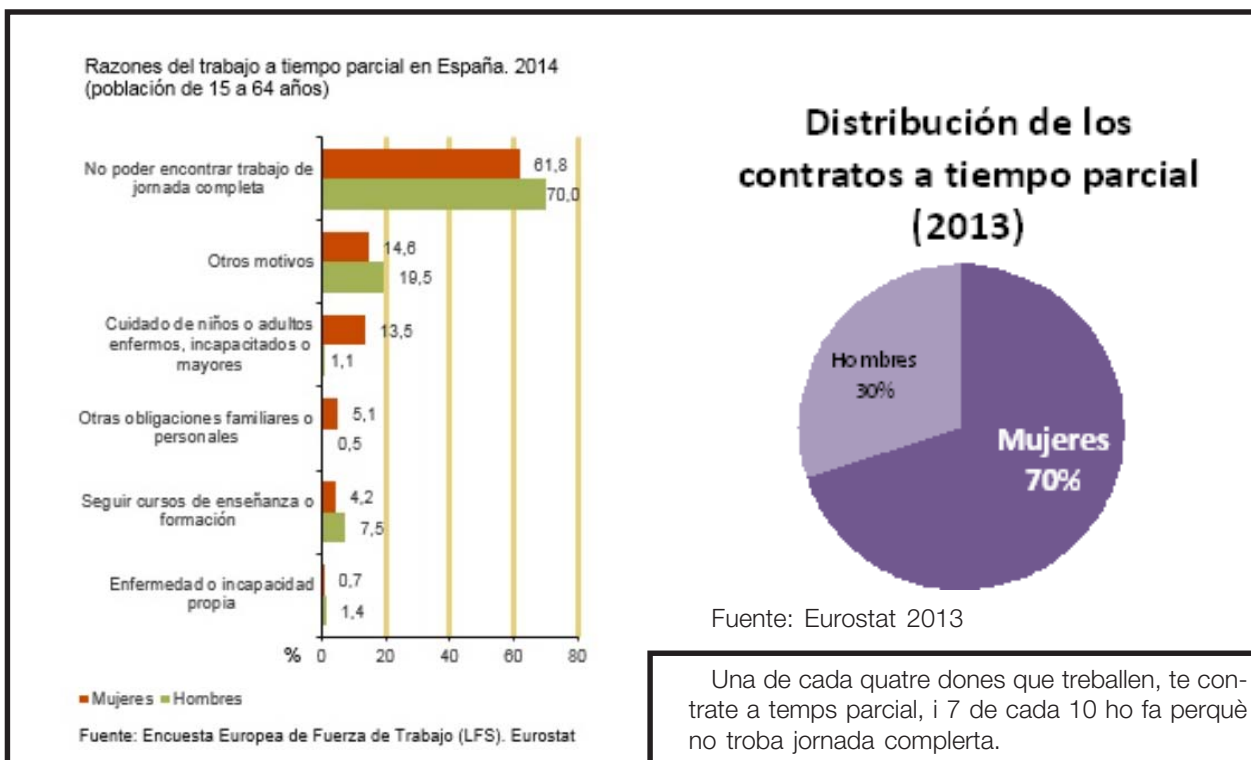
a.2) Prohibició del teletreball. És el sùmmum del perfil domèstic de la dona, amb la precarietat, els sous baixos i l’aïllament de la dona entre les parets de casa.

b. Les desigualtats pels perfils feminitzats de determinades feines, habitualment de neteja o cura. Els convenis són obertament discriminatoris entre aquestes professions i d’altres de perfil masculinitzat –més enllà de que en unes hi hagi homes o en les altres hi hagi ara dones-. Amb el mateix criteri de la “complementarietat” del sou de la dona, ja és el **conjunt del conveni** el que retrocedeix en sous i en nom de la “conciliació” es precaritzen les condicions laborals (Gràfic a pàg. següent).

Per això:

b.1. Equiparació a l’alça dels sous d’ingrés i la categoria més alta dels convenis de les feines feminitzades amb la mitjana de les feines “masculinitzades”.

b.2. Equiparació a l’alça de les condicions laborals, especialment pel que fa majors precarietats.

4. Socialització dels treballs domèstics i de cura

El reconeixement de les tasques de cura de les dones una arma de doble tall, perquè té dos perills: 1. Ja hem vist els efectes de la “flexibilitat” en les contractacions i els efectes de precarització i pobresa, però 2. també hi ha qui planteja que la feina reproductiva (domèstic i de cura inclosos) s’ha de retribuir amb el “salari domèstic” com els altres treballs productius.

No compartim cap dels dos raonaments. El primer ja l’hem tractat. El segon, **pressuposa que algú –i habitualment és la dona-, l’ha d’assumir i s’ha de quedar a casa, cosa que ens sembla un retorn al passat, aïllant a la dona entre les quatre parets, probablement a més amb un sou minso** (només cal veure les quanties que s’atorguen per a tenir cura de persones amb dependència) **a canvi d’un servei de 24hs.**

Aquest aïllament fomenta la concepció individualista que imposa el capitalisme a totes les qüestions, i en aquest cas, aïlla la dona a la llar com un problema de portes en dins. Encara pitjor en les famílies amb violència masclista. L’entorn social i

laboral i el nostre dret a la independència econòmica ens l’hem guanyat i cal construir en positiu a partir d’aquí. No té res a veure defensar un dret laboral col·lectivament amb les teves iguals, que fer-ho sola i des de casa.

Cal trencar amb la concepció individualista capitalista de les tasques reproductives –tant de feina domèstica com de cura- com un problema “domèstic”. És un tema social i ha de ser **socialment com s’ha d’abordar:** residències d’avis, de dia o atenció domiciliària

públiques; escoles bressol suficients, gratuïtes i de qualitat; bugaderies públiques o sistemes veïnals col·lectius; menjadors públics amb els menús de qualitat;... No parlem de beneficència, **sinó de serveis socials públics de qualitat** –com van fer els nostres besavis i avis a la guerra civil amb el Ritz-, fins i tot la neteja de casa pot avançar-se cap a un servei públic remunerat dignament –superant la sobreexplotació de les treballadores domèstiques actuals al incorporar-se a plantilles públiques de serveis... i així amb un llarg llistat que hem

Sectors feminitzats, sous més baixos

El treball de les dones es concentra en determinats sectors d’activitats a l’estat espanyol: comerç, activitats sanitàries i de serveis socials, l’educació, l’hostaleria, el treball domèstic, i més enrere les activitats administratives, l’administració pública,... Dins d’algunes d’elles, encara el més feminitzat són les categories inferiors: p.ex en el sector sanitari, la majoria són infermeres més que metgesses. La mitjana de sous d’aquests sectors en ells és gràfica.

Salario por secciones de actividad (2013)

Este gráfico muestra el salario medio anual de los trabajadores en España según su sección de actividad:

Font: La Vanguardia 25/06/2015

Ajuntament de Barcelona:

Privatitzacions sota el vel de l'economia social

L'Ajuntament de Barcelona va fer públiques les dades del grau de privatització al consistori, el perfil de les empreses contractades, etc... Pisarello, com a tinent d'alcalde de Barcelona en Comú, qualificava les dades de "preocupants", denunciava i proposava aconseguir "una contractació avançada a Barcelona, realment oberta a la lliure concurrència i on hi puguin accedir petites i mitjanes empreses, cooperatives, etc. i no els proveïdors de sempre"¹. Uns dies abans havia rebutjat que "l'economia cooperativa, social i solidària sigui un petit jardí arraconat" i feia una crida a treballar per a què "els principis de l'Economia del Bé Comú, del cooperativisme, etc, inspirin el conjunt de l'economia i de la societat"... "cal un sector públic fort que exerceixi lideratge, un salt qualitatiu en l'economia cooperativa, social i solidària".² O sigui, preocupa la situació, i es proposa ampliar la contractació de proveïdors de cooperatives i iniciatives socials. No creiem sigui l'alternativa.

Segons l'informe, l'Ajuntament de Barcelona destina 590 milions a contractacions de bens i serveis: molt més que a personal propi (veure quadre). La recollida de residus i neteja viària s'enduu quasi la meitat, 270, que van a FCC, Cespa, CLD i Urbaser. De la resta, prop del 70% es va fer amb contractació directa sense publicitat (2014 i 2015): un sol proveïdor va acumular més d'un milió d'euros en contractes menors. Pel que fa a la grandària de les empreses proveïdores, al 2015 prop del 63% eren societats anònimes, i van adjudicar-se 371 milions d'euros dels 590 totals. Queda un 37% dels proveïdors que no són SA pels altres 220, entre les que hi ha entitats sense ànim de lucre que van obtenir 1.754 contractes, amb una despesa de 32'16 milions (2014). En elles ens centrarem perquè ja als 80-90, quan florien les privatitzacions, junt amb les raons econòmiques i d'eficiència, ICV parlava de les bondats del cooperativisme i les empreses "sense ànim de lucre" a l'hora d'externalitzar serveis, especialment socials.

La "**Fundació Pere Tarrés, amb més de 50 anys d'existència, és una organització no lucrativa d'acció social i educativa**" que, tal com recorda el nom del beat, neix lligada a Càritas. A través de la seva web, sabem que "**Durant l'any 2014, ... ha donat ocupació directa a 4.506 persones, moltes de les quals col·laboren a temps parcial amb l'entitat**" que adobat amb la mà d'obra gratuïta del voluntariat –o dels becaris, un dels quals, barrejat en l'escàndol dels Maristes-, s'acaba amb una **mitjana de plantilla de 2.060... i el 80% del total dones**, i la diferència entre les ocupades i la mitjana es crea amb el 30% de **contractes temporals** i un 78,43% de treball a **temps parcial**... així acaba resultant que una monitora amb una jornada de 12,5 hores a la setmana cobri 363.08 euros (retencions a l'IRPF a banda) a gener 2014! Això sí, és una ONG.³

Ara una cooperativa dedicada al **Servei d'Ajuda Domiciliària (SAD)**, majoritàriament amb dones com a treballadores i com usuàries.... El deteriorament laboral va començar el 2007 amb les retallades i l'increment dels contractes a temps parcial. Els qui tenen jornada completa -37 hores- guanyen 1.071 euros bruts (a un **preu/hora de 9,01 euros**). En el concurs públic, l'Ajuntament fixava el cost per hora en 17 euros, però les empreses adjudicatàries van ser SUARA i ABSS, amb una oferta de 14,7... Com, sense perdre beneficis? amb un ventall de 9 a 22 hores, de dilluns a diumenge, jornades partides amb buits laborals que impedeixen planificar la vida; i uns ritmes impossibles de temps de visita i arribada a la casa següent que si no es compleixen es penalitzen... i si no es completen les hores de serveis a domicili, encara que estiguin de guàrdia operativa esperant ordres, les hores de treball de que disposa l'empresa s'acumulen. I qui és la **Cooperativa SUARA? la més gran de Catalunya** segons la seva web, que amb **més de 3000 professionals** (d'ells només 838 socis a juny 2013... i la resta treballadores superexplotades) després de l'absorció de la cooperativa Sempre al 2011 –una de les desaparegudes-, forma part del Grup Clade, i gestiona l'empresa Garbet d'inserció laboral, dona serveis a

41 ajuntaments, 4 Consells Comarcals, 2 Diputacions, els Departaments de la Generalitat de Benestar Social i Família - DGAIA i ICASS [des de 2015, Secretaria d'Inclusió Social i de Promoció de l'Autonomia Personal]- i el de Justícia... Això sí, afirmen que en el 2012, el 88% de la massa societària i de les treballadores eren dones, igual que el 63% del personal directiu: la qual cosa no canvia la situació de brutal explotació de les treballadores per tal de guanyar els concursos.⁴

O PROGRESS SL, que com d'altres va néixer petita –moltes a partir de treballadors públics externalitzats- i avui compta amb 540 treballadores,... o podríem seguir per sectors com els de suport de bressol o cuines i menjadors. Perquè generalitzar el "jardí arraconat" que deia Pisarello amb contractació de mercat, "oberta a la lliure concurrència" no és garantia ni de qualitat del servei, ni de millora de les condicions laborals. Les **cooperatives** que, segons la Confederació de Cooperatives de Catalunya⁵, representen el 88% de l'economia social i com informen al seu web, **resisteixen millor la crisi**, haurien creat de 2013-2014 un 11% de llocs de treball. Només que **el que creix és un perfil d'ocupació: dones amb contractes temporals** (dels quals no superen l'any un 59% més que l'any anterior) **i a temps parcial** (un 15% més que el 2013)... **i això ho fa només el 30% de les 4.607 cooperatives: les que tenen més de 250 treballadores!!**. **Les petites van tancant: 123 menys entre 2013-2014**. I és que és llei en el capitalisme: o es creix dins les regles del mercat, o es desapareix. Quelcom que ja va demostrar Rosa Luxemburg fa molts anys (veure suplement sobre Cooperativisme de Lluita Internacionalista). No tenim res contra una cooperativa sorgida d'una lluita o com a sortida laboral d'un grup de treballadores, però d'aquí a vendre-les com el model del canvi social hi va molt. Apart de que va ser entre aquestes flors, sembrades per IC, que hem arribat al grau de privatització de l'Ajuntament que tenim avui. **Amb la plataforma "Municipalitzem": estem pel retorn a plantilla de les treballadores i els serveis.**

1. <http://premsa.bcn.cat/2016/05/29/lajuntament-limitara-ladjudicacio-directa-de-contractes/>

2. <http://premsa.bcn.cat/2016/05/13/pisarello-volem-que-leconomia-estigui-al-servei-del-be-comu/>

3. <http://www.peretarres.org/>

4. <http://www.suara.coop/ca/qui-som/>

5. <http://www.cooperativescatalunya.coop/>

la ideologia masclista que impregna la societat, però el primer enemic està fora, en el sistema que nega les nostres necessitats socials.

Per això:

1. Exigència de legislació i mitjans econòmics per tal de satisfer totes les necessitats socials domèstiques i de cura, a càrrec de l'Administració i amb plantilles públiques. En cap cas a través de privatitzacions, per més que es diguin "iniciatives socials" o cooperatives. En aquest cas, tornem a dos problemes:

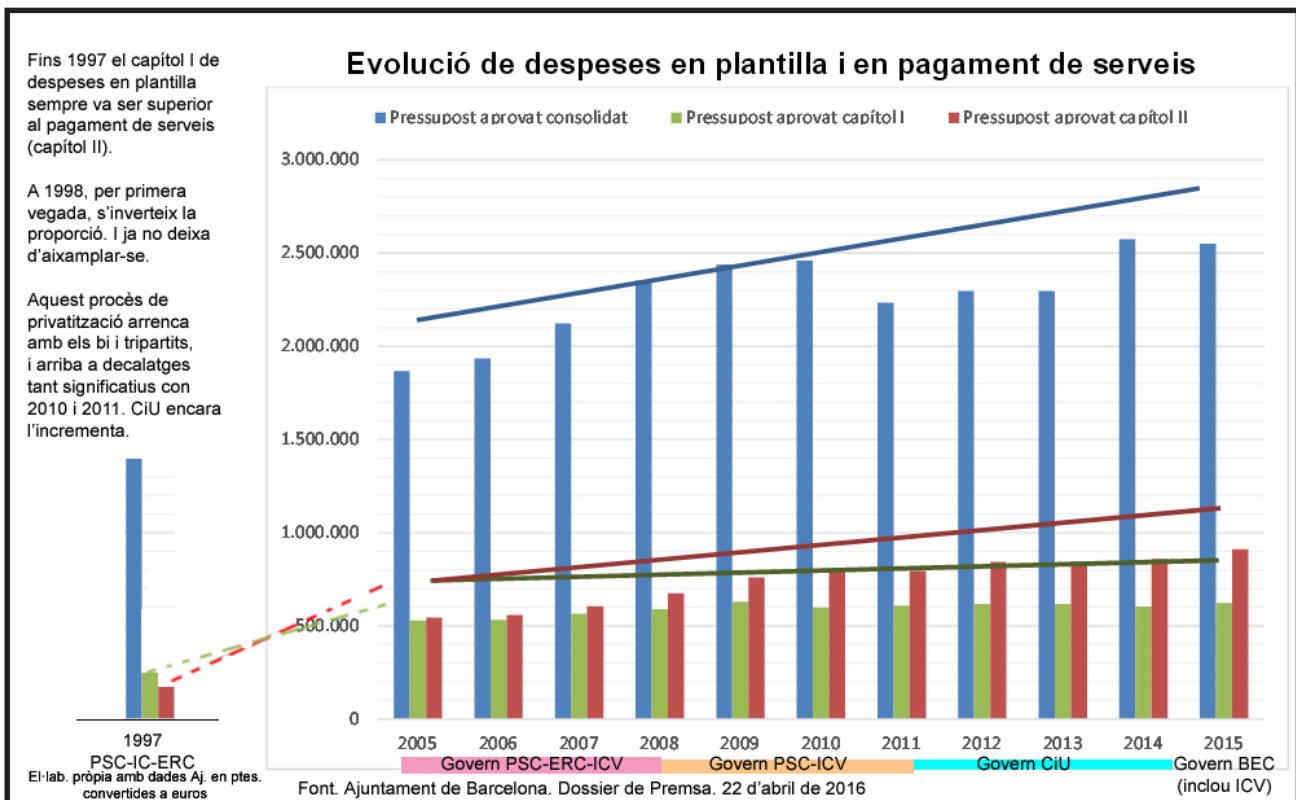
anat oblidant en les reivindicacions quotidianes. Són centenars de milers de llocs de treball amb sous i condicions dignes!

Qui vulgui i pugui, que ho faci tot sol i a casa però no remuneradament amb diners públics. Aquests han de garantir l'oferta social, la de tots i totes, que resolgui les necessitats socials, i aquestes són de les essencials. Igual que qui vol i pot agafa el cotxe, però sense rebre subvenció per moure's sense agafar el transport públic: aquest és el que,

amb diners públics, ha de cobrir les necessitats socials. No estem per les versions neoliberals de cobrar xecs a compte de suposats serveis que ja ens buscarem nosaltres –tipus el xec escolar que fa uns anys volia imposar el PP-.

Llavors, reconeixement dels treballs domèstics i de cura, sí; retribuir-los, també, però en tant que serveis socials i amb plantilles de professionals públiques. Tot i així, a casa seguirem havent de combatre amb

a. Que **no deixen de ser subcontractats** que ja hem dit que volem eliminar i en els casos que ja existeixin, reabsorbir a plantilles públiques, perquè comporten pitjors sous i condicions laborals, i com a conseqüència, pitjor qualitat del servei. Amb aquest discurs, l'Ajuntament de Barcelona, durant 24 anys –tots els governs des de la Transició amb PSC i ICV-EUiA fins el darrer- ha externalitzat moltíssims serveis. Només cal mirar la situació per a veure com ha estat el camí de la privatització (Veure quadre de sota).

b. Perquè a més qualsevol servei externalitzat queda encara més sotmès a les anades i vingudes econòmiques, i que deixi de prestar-se o es redueixi dràsticament la seva qualitat quan més es necessita, com justament ara durant aquests anys de crisi, és l'habitual. Volem serveis socials que responguin a totes les necessitats com a serveis que són propis i inexcusables de l'Administració Pública.

2. Legislació laboral que faciliti la solució de les feines de responsabilitat o de cura urgents (com ara es fa a Finlàndia en que si l'infant es posa malalt, es comunica a l'empresa i als serveis socials: tens permís per endarrerir-te fins que arribi la cuidadora que et correspon per atendre'l) **i fomenti el repartiment d'aquestes entre la parella** (fins i tot si cal al principi, bonificant si l'agafa l'home).

Sóm dones i treballadores: dos raons de pes per lluitar

Diners n'hi ha per a cobrir les necessitats socials que tenim, encara que ens diguin el contrari. Sabem que tot això només pot ser fruit de la lluita i no serà el regal de cap administració.

En primer lloc perquè totes elles s'emparen en l'obediència a la llei d'estabilitat que avantposa el pagament del deute a les necessitats socials. No volem entrar en els debats de l'auditoria per determinar quina és legítima i quina no. Tota ella és il·legítima i no hem de pagar-la ja que fins i tot la que s'ha demanat per construir carreteres o un hospital, ve provocada perquè en els anys anteriors, un seguit de mesures i favors han permès reduir les aportacions de la patronal (eliminació o baixada significativa de impost patrimoni, societats, SICAVs,..) provocant les mancances que ens hi aboquen.

En segon, perquè hi ha un munt d'interesos econòmics i socials que s'hi oposaran perquè hi sortirien perdent.

Però nosaltres som més i podem aconseguir conquestes si la batalla la duem des d'arreu, el lloc de feina, el barri, la universitat o l'institut, des del sindicat o l'organització política. Si fem de les nostres reivindicacions el motor d'un potent moviment social que sàpiga unir en la lluita.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: lluitainternacionalista

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

